I

По чорних хвилях вод, де сплять вечірні зорі,
Бліда Офелія, мов лілія, пливе,
Поволі так пливе в своїй фаті прозорій...
— Мисливський крик збудив безмежжя лісове.

Вже тисячу років, безумна, серед ночі
Вона, мов білий квіт, рікою проплива.
Вже тисячу років Офелія шепоче
Нічному леготу свої сумні слова.

Цілує перса їй набіглий бриз, неначе
Сплітаючи вінок з великої фати;
Над нею жалібно верба плакуча плаче,
Схилились над чолом шумкі очерети.

Зім'яті лілії ронитимуть зітхання;
З вільшини сонної, пристанища птахів,
Долине інколи кралате тріпотання:
— А з золотих зірок озветься дивний спів.

II

Бліда Офеліє! Тобі, мов сніг, сліпучій,
Поринуть довелось у плин — без вороття!
— Тому, що вітровій норвезький, знявшись з кручі,
Терпкою вольністю тебе манив, дитя;

Тому, що в подуві, що хвилив кожний волос,
Тобі, замріяній, приніс він дивний спів;
Тому, що вчула ти Природи владний голос
У скаргах дерева, в зітханнях вечорів;

Тому, що рев морів, хрипкий і люті повний —
Як на твої чуття, був надто грізний він;
Тому, що лицар твій, безумний та безмовний,
Одного ранку сів коло твоїх колін!

Свобода! Небеса! Кохання! О Причинна!
Ти танула від мрій, мов білий сніг в огні;
І слово марища душили безупинно.
— І зір потьмарили Безмірності страшні!

III

— І твердить так Поет: коли засяють зорі,
Збираєш ти вночі латаття річкове.
І бачив навіч він, як у фаті прозорій
Бліда Офелія, мов лілія, пливе.